

The teachings of *Chassidus* explain the great spiritual gains of our descent into *Golus*. Thus it is written, "I will thank You Hashem, for You have been angry with me." When *Moshiach* comes, the *Yiddin* will thank Hashem for the *Golus*, for they will then appreciate the great gains that it brought about.

At the same time, this knowledge must not dampen (G-d forbid) one's will and desire to leave the *Golus*. One should cry out, and truthfully so, "for we hope for Your salvation all day long."

This means that a *Yid* is expected to house two opposites simultaneously. On the one hand he is expected to believe that there is something good in *Golus*, and on the other hand he is expected to cry out from the bottom of his heart that he wants to get out of it.

(From a talk of the Rebbe on the eve of Hoshana Rabbah, 5744 [1983])

תורת החסידות מסבירה את גודל העילוי שנפעל על ידי הירידה לגלות. וזהו שנאמר (ישעי' יב, א) "אודך ה' כי אנפת בי" — בביאת המשיח יודו ישראל להקב"ה על הגלות, משום שאז יראו את גודל העילוי שנוצר על-ידה.

אלא שאסור שידיעה זו תפגע חלילה ברצון ותשוקה לצאת מהגלות. לצד ידיעה זו, יש לזעוק — ובאמת — "כי לישועתך קוינו כל היום". תובעים מיהודי דבר והיפוכו: מצד אחד עליו להאמין שיש ענין טוב בגלות, וביחד עם זה עליו לזעוק בכל לבו שברצונו לצאת מהגלות.

(שיחת ליל הושענא רבה תשד"מ - ע"פ רשימת השומעים בלבד)

Practical Lesson

It will take Moshiach to come for us to appreciate Golus! But if it's so that Golus is so great, in its own right, then for sure it's a good time to get moving! Even though it's true that Golus is only there for Moshiach, still the journey itself can be appreciated, sometimes more than the destination itself!

"Carry Me Out of Egypt"

The opening verses of *Parshas Vayechi* tell how Yaakov Avinu asked his son Yosef, "Please do not bury me in Egypt.... Carry me out of Egypt..., and swear unto me."

This teaches us that a *Yid* should unceasingly cry out to Hashem with the request, "Carry me out of Egypt!" It may indeed be said of him, *Vayechi* (lit., "He lived"), inasmuch as he studies Torah and observes the *Mitzvos* — but *Golus* is not his proper environment. For this reason he begs of Hashem, and even (so to speak) administers an oath to Him, "Carry me out of Egypt!" For he desires to leave this *Golus*.

(Likkutei Sichos, Parshas Vayechi, 5747 [1987])

בהתחלת פרשת ויחי מסופר שיעקב אבינו ביקש מיוסף: "אל נא תקברני במצרים... ונשאתני ממצרים וקברתני בקבורתם", ועד שביקש ממנו "השבעה לי"

לומר לך:

יהודי צריך לבקש ולצעוק להקב"ה ללא הרף — "ונשאתני ממצרים!" הוא נמצא אמנם במעמד ומצב ד"ויחי", הוא לומד תורה ומקיים מצוות — אבל הגלות אינו מקומו האמיתי, ולכך מבקש הוא מהקב"ה — ומשביעו (כביכול) — "ונשאתני ממצרים!" רצונו לצאת מהגלות!

(לקוטי שיחות כה עמ' 273)

Practical Lesson

It's possible to "live" in Golus. Golus can (ח"ו) become not only livable and doable but even comfortable. But we must always know that Golus is not a place for a Yid! We can't be ok with being here! Rather every day we have to remind ourselves that we should not be here and do everything to get out!

**"They Groaned and Cried
Out"**

ויאנחו בני ישראל ויזעקו

ב"ה

Describing the *Mitzri's* slavery, the Torah writes: "The *Yiddin* groaned on account of their labors and cried out, and their pleas on account of their labors went up before Hashem."

This means that *Yiddin* should cry out to Hashem because of this long *Golus* and beg Him to take them out of it. They should argue that they have already completed their tasks (as hinted at in the verse, "they groaned...on account of their labors"); and if so, why are they still being detained in *Golus*?

And when *Yiddin* cry out to Hashem over the length of the *Golus*, this will no doubt arouse the Divine reaction, "Hashem took note" — and He will send them the righteous Redeemer.

(From a talk of the Rebbe Shlita on Shabbos Parshas Shmos, 5743 [1982])

"ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו, ותעל שועתם אל האלקים מן העבודה" (שמות ב, כג).

כלומר: בני ישראל צריכים לצעוק אל הקב"ה על אריכות הגלות ולבקש ממנו שיוציאם מהגלות, באמרם שכבר סיימו את עבודתם ("ויאנחו גו העבודה"), ומכיון שכן — מדוע מעכבים אותם עדיין בגלות?

וכאשר בני ישראל צועקים להקב"ה על אריכות הגלות — בודאי נפעל הענין ד"וידע אלקים", והקב"ה ישלח להם גואל צדק.

(שיחת ש"פ שמות תשמ"ג - ע"פ רשימת השומעים בלבד)

Practical Lesson

It's the cries of Yiddin that makes huge effects in heaven. Even if amazing things have been done to bring Moshiach, the most important is that we simply tell Hashem Ad Mosai!! Enough is enough!! Because actions can be nice but nothing compares to true cry of Yid just wanting the real truth to be revealed!

"Why Have You Mistreated
This People?"

למה הרעותה

ב"ה

The concluding verses of *Parshas Shmos* record Moshe Rabbeinu's complaint to Hashem concerning the plight of the *Yiddin* enslaved in *Mitzraim*: "Why have You mistreated this people?"

What does this teach us?

A Yid should not resign himself to the state of being in *Golus*, assuming that he can (G-d forbid) linger in such a state; he should cry out to Hashem, "Why have You mistreated this people?" He should ask for the coming of the *Geulah*.

Now it is true that the Torah teaches us that Hashem said to Moshe, "I long for those who have passed away, and whose likes are no longer to be found! I have good cause to lament the passing of the *Avos*.... They did not doubt the justice of My decisions, whereas you argued, 'Why have You mistreated this people?'"

At the same time, Hashem gave the command that this complaint of Moshe Rabbeinu be recorded in the Torah — because in this complaint, too, there is an everlasting lesson for every single *Yid*.

(From a talk of the Rebbe Shlita on Shabbos Parshas Va'eira, 5743 [1983])

בסוף פרשת שמות מסופר כיצד טען משה רבינו לפני הקב"ה על אודות מצבם הגרוע של בני ישראל, באמרו "למה הרעותה לעם הזה".

הלקח וההוראה המתבקשת מכך, היא :
אין לו ליהודי להשלים עת מצב הגלות,
ולחשוב שהוא יכול להשאר בגלות ח"ו;
"למה הרעותה לעם הזה", ולבקש את
הגאולה.

כלומר : למרות שמצינו בתורה שהקב"ה
אמר למשה "חבל על דאבדין ולא משתכחין,
יש לי להתאונן על מיתת האבות... (ש)לא
הרהרו אחר מרותי, ואתה אמרת למה
הרעותה" (רש"י ריש פרשה וארא) — ציוה
הקב"ה לכתוב בתורה את טענתו של משה,
מכיון שגם בזה ישנה הוראה נצחית לכל
אחד ואחד מישראל.

(שיחת ש"פ וארא תשמ"ג - ע"פ רשימת השומעים
בלבד)

Practical Lesson

Everything in Torah teaches us something. So for sure if it's about Moshe Rabbeinu!
Golus is necessary for us in order for us to get Moshiach, but we should not and
cannot rely on Hashem to leave! Every moment and every opportunity we must tell
Hashem (with a disrespect even); BRING US MOSHIACH NOW!!

Rashi writes: "Yaakov Avinu desired to reveal the end [of the *Golus*]."

A *Yid* should desire and should ask that the Redemption become manifest. Moreover, this request in itself — together with his contemplation of this subject — grants him help and encouragement in his service of the Creator. When a *Yid* is told that "*Moshiach* is just around the corner," or "We want *Moshiach* now," this energizes and intensifies his divine service, and makes him be ever more vigilant that he should not do anything that will (G-d forbid) hinder the coming of *Moshiach*.

(Likkutei Sichos, Vol. 20, p. 234)

"בקש יעקב לגלות את הקץ כו" (רש"י ויחי מט. א).

הוי אומר:

יהודי צריך לרצות ולבקש שיהי' גילוי הקץ, ביאת משיח צדקנו. ובקשה זו עצמה נותנת לו סיוע ועידוד בעבודתו, וכפי שאנו רואים בעליל שכשאומרים ליהודי "הנה הנה משיח בא", "ווי וואנט משיח נאו" — הרי זה מעורר ומזרז אותו בעבודתו לקונו.

(לקוטי שיחות כ עמ' 234)

Practical Lesson

Obviously Hashem could have let us know the exact date and hour and second of Moshiach's arrival! Clearly Hashem wants and needs us to ask! And even if the reason for asking can't readily be understood we can understand that the excitement for something happening at a certain time rather than the possibly of something happening at any moment is incomparable!!

"Why Should We Be Deprived?"

Unlike all the other commandments of the Torah, the *Mitzvah* of *Pesach Shení* was not given by Hashem in the first place; it was only initiated as a result of the *Yiddin's* demand, "Why should we be deprived from offering Hashem's sacrifice at its appointed time, among all the *Bnei Yisrael*?"

Recalling this complaint during the present long *Golus*, when our people are either wandering "on a distant road," or "defiled by contact with the dead" (for since the Destruction we do not have the ashes of the *Para Adumah* through which to become ritually cleansed), we ought to state our claim to Hashem: "Why should we be deprived from offering Hashem's sacrifice? We want — now — to participate in the sacrificial offerings in the Third *Beis HaMikdash*!"

(Likkutei Sichos, Vol. 22, p. 215)

מצוות פסח שני (בהעלותך ט, ו ואילך) לא ניתנה מלכתחילה על-ידי הקב"ה, ככל מצוות התורה, אלא היא באה על ידי הדרישה והתביעה של ישראל "למה נגרע", שכתוצאה ממנה נתחדש הציווי דפסח שני.

אף אנו נאמר:

גם בזמן הגלות, כאשר עם ישראל נמצא "בדרך רחוקה" ובגדר "טמא לנפש" (שכן היום אין לנו אפר פרה), עליו לתבוע ולדרוש מהקב"ה "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'" — אנו רוצים כבר להקריב קרבנות בבית המקדש השלישי!

(לקוטי שיחות כב עמ' 215)

Practical Lesson

Why does Hashem make us linger? Why should we have to wait so long? Hey what's happening already with this Moshiach thing!?! These are the questions we must be DRILING Hashem with. And as well this is what He wants. It SHOULD bother us!

In response to the request of Moshe Rabbeinu that he be permitted to cross the Jordan and see the Promised Land, Hashem says, "Enough! Do not speak to Me any more about this!" On this *Rashi* comments, "...in order that people should not say, 'Look how hardhearted the master is, and how persistently the disciple is pleading!'"

It is self-evident that this argument does not apply to prayers and requests for the coming of the Redemption. On the contrary, it is Hashem's will that *Yiddin* entreat Him for this — and, in fact, the Men of the Great Assembly incorporated such supplications in each of the thrice-daily prayers.

When it comes to supplications for the coming of the Redemption, Hashem is prepared to overlook any misgivings as to whether people might say, "Look how hardhearted the master is, and how persistently the disciple is pleading!" Why? — In order that through their multitudinous prayers and entreaties, the *Yiddin* will bring about the coming of the Redemption.

(From a talk of the Rebbe Shlita on Shabbos Parshas Acharei-Kedoshim, 5745 [1985])

"רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה" (שלא יאמרו הרב כמה קשה והתלמיד כמה סרבן ומפציר, רש"י) (ואתחנן ג, כו).

מובן מאליו שענין זה לא נאמר לגבי התפלה והבקשה על הגאולה, אלא רצונו של הקב"ה שבני ישראל יבקשו ויתחננו ויפצלו אודות הגאולה. וכפי שתקנו אנשי כנסת הגדולה בנוסח התפלה לבקש על הגאולה בכל תפלה ותפלה, מדי יום ביומו.

לגבי הבקשה והתפלה על הגאולה — מוחל ומוותר הקב"ה על כך ש"יאמרו הרב כמה קשה והתלמיד כמה סרבן ומפציר", וכל זה כדי שעל ידי ריבוי התפלות והבקשות יפעלו בני ישראל את הגאולה.

(שיחת ש"פ אחר"ק תשמ"ה - ע"פ רשימת השומעים בלבד)

Practical Lesson

Hashem is obviously not one to recon with. At least not if He asks you to do something. But here a Yid is asked to ask Hashem over and over and question and question! Hashem wants Moshiach as much as we do, but he wants US to ask.

DEDICATED TO THE
REBBE

For His 120th Birthday

מהרה יגלה אכ"ר!!